

(گوجری لوک کہانی) کپڑاں کی دعوت

اک عقل مند جنو تھو۔ وہ خاصو ہی غریب تھو۔ قسمت کو ماریو وہ مندے حال جنوں قسمت ازمان واسطے اپنو شہر چھوڑ کے کسی دو جا شہر ما چلے گیو۔ جد اس نواں شہر کا لوکاں نا اسکو حال احوال پتو لگوتے اُنہاں نے اُس نا کہیو:

”اے مہارادوستا! تُوں اک کم کر۔ اس شہر ما اک بڑو مال تے دولت آلو بندو ہے۔ وہ بڑو نیک تے خدا ترس ہے۔ پورا شہر ما اُس کی سخاوت کو مچ چر چو ہے۔ ایسو سخی کہ حاتم طائی وی اُس ورفخر کرے۔ تُوں بلا جھجھکتے بے خوف اُس کے کول چلو جا۔ تیری تنگ دستی اُس کی دریا دلی نال دُور ہو جے گی“

اُس غریب جنا نے جد اُس امیر کی اتنی تعریف سنی تے وہ بڑی امید تے آس لے کے اُس کے کول چلیو گیو۔ پرا ت جا کے دیکھے کہ وہ دولت مند بندو تے بڑو ٹھاٹھ باٹھ دس آلو تے مغرور جیو بندو ہے۔ اس

بے نصیب غریب کو اس نے ذرا وی خیال نہیں کیو۔ تے نہ کائے گل بات ہی کچھی۔ وہ غریب بچارو بہت ہی لاجم تے مجبور ہو گیو۔ پرتھو وہ وی ارادہ گو بڑو پکو۔ اُس نے اک دھیاڑے یوہ کیو کے خاصی قیمتی تے رنگدار پوشاک کدے داروں کرایہ ور آن کے لائی تے اُس مغرور تے ظاہر پرست امیر کے کول جا بکچو تے بڑی ہی تمیز تے عزت کے سنگ اُس کے کول جا بیٹھو۔

وہ امیر بند واس نابی بڑی عزت تے مان سنگ پیش آ یو۔ اس کی خوب خاطر داری کی۔ بڑو ہی مٹھو تے مہنگو کھانو اُس واسطے دسترخوان ورسجا یو۔ بچارا غریب آدمی نے اُس خوشبودار تے مٹھا کھانا کھان کے بجائے اک بڑی ہی عجیب حرکت کی۔ اُس نے کھانا گراہ منہ ماگھلن کے بجائے کڑتی گاگماں ماگھلنا شروع کر دتا۔ یاہ دیکھ کے اُس امیر جننا بڑی حیرت ہوئی تے اُس کی یاہ حرکت دیکھ کے اُس نابڑو رو چڑھیو تے وہ کہن لگو:

”اوہ بندیا! تُوں بڑو بد تمیز ہے۔ اپنی پوشاک گوستیا ناس کر چھوڑ یو تیں۔ یوہ کھانو کھان واسطے ہے، کپڑا خراب کرن واسطے نہیں۔“

امیر کی یاہ گل سُن کے اُس غریب نے جواب دتو:

”اے امیر تے بد تمیز شخص! میری گل کن دھر کے سُن تے سمجھ! اُس روز ہوں تیرے کول بُرا حال تے پھٹا پلا لاکے آ یو تھو تے تیں میرا دار ذرا وی توجہ نہیں کی۔ اج یوہ محتاج پاک صاف کپڑا لاکے تیرا کول بیٹھو تے تیں اس قدر خراتے ناز سنگ میرا استقبال کیو جس نابیان کرنو مشکل ہے۔ اصل گل یاہ ہے جے یوہ کھانو میرا لائق نہیں تھو۔ جس واسطے یوہ کھانو ہے ہوں اُسے ناکھوالوں لگوو۔“

یاہ گل سن کے وہ نادان امیر بہت لاجم تے شرمسار ہو گیو۔

سمجھن کی گل یاہ ہے جے کسے آدمی کی پوشاک تے لباس دیکھ کے اُس سنگ ورتا نہیں کرنو چاہیے۔ تے اپنی مال دولت ور گھمنڈ وی نہیں رکھنو چاہیے۔

پرٹھوتے سمجھو:

تباہ حال	:	جس کو حال خراب وھے
سخت	:	سختی ہونو، کھلا دل آلو
پوشاک	:	کپڑا۔ پلا
ظاہر پرست	:	ظاہری حال ناں تکن آلو
خاطر داری	:	عزت کرنی

ہُن تم انہاں سوالاں گا جواب دیو:

- ۱۔ غریب جنوں غربت کولوں تنگ آ کے کس جگہ گیو؟
- ۲۔ دوجا شہر ماں لوکاں نے اُس نا کہہ کہیو؟
- ۳۔ مالدار بندہ نے پہلی وارا غریب جنا سنگ کے سلوک کیو؟
- ۴۔ نویں پوشاک اُس جناں نے کتوں آنی؟
- ۵۔ دوجی وارا میری بندہ نے اُس کا نال کے کیو؟
- ۶۔ آخر ماں کے ہو یو؟